

ธรรมภา: บุญญพลัง

พุทธอุทยานเกาะกลางน้ำบุญญพลัง จ.กาญจนบุรี

19 ธรรม

บทที่ 12.16 ฝรั่งถาม ฉันตอบ-นางงามโลก มีมัยที่ไม่สวย

www.boonyapalung.com

บทที่ 12.16 ฝรั่งถาม ฉันทอบ-นางงามโลก มีมัยที่ไม่สวย

ฝรั่ง : ซ้ำมลิตๆ มาดูนี่ เห็นในจอ “ไนต์บู้ค” นี่ใหม่ เธอเป็นนางงาม “จักรวาล” ได้รับการตัดสินให้เป็นผู้ที่สวยงามที่สุดในโลก “แห่งปี” อย่ามาบอกว่าไม่สวยนะ เจ้าคนแปลก

พระอาจารย์ : เออ....สวยก็สวย

ฝรั่ง : นั่นไง...นี่ว่าซ้ำมลิตเป็นคน “แปลกประหลาด” คนที่สวยงามขนาดนี้ แคมคนทั้งโลกก็นิยมยกย่องว่า “สวยมาก” จะเพี้ยน “บ้าอยู่คนเดียว” ว่ายังไม่สวย ก็ตกลงละ เป็นไง อย่างนี้สวยตรง “ถูกใจ” อีกหรือเปล่า สวยอย่างนี้ “ถูกใจซ้ำมลิตใหม่”

พระอาจารย์ : ถ้าฉันทเป็นกรรมการผู้ตัดสิน หรือผู้ชมที่ชื่นชอบ ฉันทก็ต้อง ให้คะแนนเธอเต็มสิบหรือร้อย เพราะเธอสวยมากๆ แล้วแก็เห็นเธอสวย ใหม่ จีบ

ฝรั่ง : แน่นอน....คนเป็นล้านบอกว่า “สวย” ฉันทไม่เป็นคนเดียวได้ แต่ ค้านด้วยความรู้สึกโง่ๆ ว่าไม่สวยหรอก แม้จะเป็นเรื่องของความ “ถูกใจ” แต่เราตัดสินกันตอนนี้ ที่นี้ และเดี๋ยวนี้ ไม่ได้ไปตัดสินโยงไป ถึงตอนแก็ ดูยังงเธอก็สวยงามไปทุกอย่ง ถูกใจผู้ชายทั้งโลก

เดี๋ยวจ้ำมลิตจะบอกว่า แก็ไปก็ไม่สวยอีกฉันทรู้ทันนะ จึงได้นั่งคิด นอนคิด หาสิ่งที่ซ้ำมลิตค้าน ไม่ออก และเธอผู้นี้ ซ้ำมลิตค้านไม่ออกแน่ ว่ามันไม่สวย

ซ้ำมลิตเองก็เป็นผู้ชาย มีเมียมีผู้หญิงมาก่อน ย่อมต้องชอบคนสวยๆ ผู้หญิงคนนี้ คนตัดสินกันทั้งโลกว่าสวย ฉันทอยากรู้ว่า ซ้ำมลิตจะ “ค้าน” ว่าไม่สวยอีกหรือเปล่า

พระอาจารย์ : ฉันทเห็นว่าเธอเป็นคนสวย และสวยเอามากๆ

ฝรั่ง : ฮ่า..ฮ่า..ฮ่า รู้แล้วใช้ใหม่ ว่าบางอย่างมันก็ไม่ได้เป็นอย่างที่เราคิดเสมอไป

พระอาจารย์ : ถูกต้องจ้ะ แคมองว่าสวย ฉันทก็มองว่าสวย แต่ในความสวยนี้ ฉันทยังมีมุมนอื่นๆ ที่เห็นมากกว่า แก็ ว่ามันไม่ได้สวยอย่างที่เห็น

ฝรั่ง : เตี่ยวๆๆ หยุดก่อน อย่าเพิ่งพูด ให้ฉันดูให้เรียบร้อยหลายๆ ภาพก่อน มันยังมีมุมไหนอีก ที่ชำมลิตเห็น ว่ายังไม่สวย ใบหน้าเธอสวยมัย ชำมลิต

พระอาจารย์ : สวย

ฝรั่ง : ผม ละะ

พระอาจารย์ : สวย

ฝรั่ง : ช่วงไหล่ สะโพก หน้าอก แขนขา ทรวดทรง ทั้งหมด

พระอาจารย์ : สวย

ฝรั่ง : แล้วตรงไหนอีกล่ะที่มันไม่สวย

พระอาจารย์ : ก็ทั้งหมดนั่นแหละ

ฝรั่ง : อ้าว...บ้าแล้ว ก็ฉันให้ดูทุกภาพ สแกนให้เห็นทั้งเรือนร่าง ชำมลิตก็ชมว่า สวย แล้วดันกลับมาบอกว่า ทั้งหมดนี้ “ไม่สวย”

พระอาจารย์ : ก็ฉันเห็นอย่างนี้ นี่

ฝรั่ง : เพี้ยนแล้ว...ยอมรับไหมละ หรือไม่ก็ตื้อด้าน ค้านเพื่อเอาชนะกันให้ได้ มันเห็นอยู่ทนโท่ว่าเธอสวย และ ยอมรับว่าสวย แล้วมันยังมีมุมไหนยังงอีกล่ะ ที่มองว่า “ยังไม่สวย”

เตี่ยวก่อน อย่าเพิ่งตอบ ชำมลิตต้องให้ความเห็นในขณะนี้นะ ห้ามโยงไปถึงตอนแก่ ตอนนอน ตอนป่วย หรือ ตอนไหนๆ เอาคนที่เห็นตรงตามรูปนี้แหละ รูปทรงอย่างนี้แหละ ห้ามเคลื่อนไปไหน ยังดูสวยยิ้มหวานๆ ดัง รูปภาพนี้แหละ ห้ามบอกว่ามันเป็นแค่ภาพด้วย

ฉันอยากรู้ว่า ชำมลิต จะตอบยังง ในเมื่อมันเห็นๆ กันอยู่เตี่ยวนี้ ตอนนี้ เวลานี้ และ ผู้ชายทุกคน ยกเว้น “ชำมลิต” ยกนิ้วให้ว่า “เธอสวย” เอาละ ทีนี้ตอบมา

หากฉันรู้ตามไม่ได้ด้วยปัญญาของฉัน ดังชำมลิตบอก ฉันจะไม่เชื่อเรื่องนี้เด็ดขาด ลองพูดให้ฉันยอมรับในมุม ที่มองของ ชำมลิตซิ ทำให้ฉันเห็นจริงๆ ซิ ว่ายังงมันจึงมีมุมอื่นๆ ที่ไม่สวย และ สวยไม่จริงอย่างที่เห็น

ดั่งที่ซำมลิตพูด แต่ห้ามโยกโย้ด้วยคำพูดนะ ฉันทละกลัวจริงๆ คำพูดยกย่อนของซำมลิต เอาตรงแค่่า “สวยๆ ที่เห็น กันอย่างนี้” เห็นยังงั้วามัน “ไม่สวย”

พระอาจารย์ : ฉันทเองก็ไม่ได้ค้ำหรือตื้อด้านอยากเอาชนะอะไรแกชักหน่อย เพียงแต่ตัวแกมันไม่รู้ความจริง แกเชื่อในสายตาที่มองเห็นอยู่ ว่าเธอผู้นี้ สวย

ฝรั่ง : ความจริงอะไรอีก ยังมีอีกรี ก็ความจริง ใครๆ ก็รู้ ก็เห็น ว่าเธอสวยไม่ใช่รี

พระอาจารย์ : นันมันเป็นความจริงด้านหนึ่ง แต่มันก็มีความจริงอีกด้านหนึ่ง ที่อยู่ในความสวยของเธอ

ฝรั่ง : มันจะมีด้านไหนอีก ทุกคนลงมติว่าสวย นี่เป็นความจริง ไม่มีความจริงว่าไม่สวย ยิ่งๆ ไปกว่านี้อีกแล้ว

พระอาจารย์ : ยังมี จีบ และมีอีกมากมาย แต่แกและหลายๆ คนที่ขึ้นชอบมองไม่เห็น

ฝรั่ง : ออย่างๆ ออย่างพูดให้นอกเหนือไปจากภาพที่เห็นนี้ละ หากเอาภาพสวยๆ พวกนี้เป็นเกณฑ์ ฉันทจะรับฟัง

พระอาจารย์ : เอาตัวจริงเลยเป็นงั เอาในขณะที่ถ่ายภาพอยู่อย่างนี้แหละจะได้เห็นชัดๆ เพราะภาพมันก็แค่ ภาพ เป็นแค่ตัวแทน แม้จะเคลื่อนไหวไปมาได้

ฝรั่ง : โอ..เค ตัวจริงยิ่งดีใหญ่ แต่ต้องอย่างนี้ แบบนี้นะ

พระอาจารย์ : ตกลง แกชอบเธอไหม จีบ

ฝรั่ง : จะมีชายคนไหนบ้าง ยกเว้นซำมลิต ที่จะไม่ชอบเธอ

พระอาจารย์ : หากให้เธอมาเป็นเมียแก แกจะรับไหม สมมุตินะ

ฝรั่ง : โอ..เค เต็มใจ แต่ต้องเป็นตอนนี้และแบบนี้ละ

พระอาจารย์ : ให้จูบปากกับเธอ เอาไม

ฝรั่ง : โอ..พระเจ้าส่งมาเลย

พระอาจารย์ : ทุกสัต์ส่วนในตัวเธอ สรุพบว่าแกชอบใจ เห็นว่าสวยงามไปทั้งหมด

ฝรั่ง : ซัวร์ ส่งมาเถอะ หากเป็นเธอนั้นรับได้ทั้งนั้น

พระอาจารย์ : เดียวนี้ ตอนนี้ เวลานี้ และเป็นเธอนั้นเลยนะ

ฝรั่ง : แน่นอน ผู้ชายคนไหนไม่ยอมรับตัวของเธอ มันก็บ้าแล้ว ขอให้มันเป็นเธอเท่านั้น ส่งมาเลย

พระอาจารย์ : เอน้ำลายของเธอที่แกอยากจูบ มาให้แกอมเล่น เอาไม้!

ฝรั่ง : เฮ้ยๆ สกปรก

พระอาจารย์ : เอาผมสวยๆ ของเธอมาลอยแพในซูปร้อนๆ ของแกซักสี่ห้าเส้น แกจะกินซูปนั้นไม้

ฝรั่ง : เฮ้ยๆ ไม่เอา นั้นมันผม

พระอาจารย์ : จุ้นเอาซี่หูมาป้ายปากแก

ฝรั่ง : แหวะ...น่าเกลียด

พระอาจารย์ : หยั่งจืดดีกว่า ผิวเธอสวยดี ภูเขา ขัดๆ ออกมาโรยในข้าวมือนี่ของแก เอาไม้

ฝรั่ง : โน้ ...หือ แต่ละอย่าง มันน่ารังเกียจ

พระอาจารย์ : จุ้นให้เธอ “ซี่” ออกมาใส่จาน ให้แกดม โอ..เค รีเปล่า

ฝรั่ง : ปือ...พูดอะไรอย่างนั้น ซ่ามลิต

พระอาจารย์ : สรุปลแล้ว แกไม่ยอมรับชิ้นส่วนอะไรของเธอซักอย่าง ไหน แกบอกว่า ถ้าเป็นเธอ แกรับหมด นี่ แกไม่รักษาคำพูดอะไรเลยนี่หว่า จีบ

ฝรั่ง : ก็...มันไม่เหมือนอย่างที่ตกลงกันไว้เนี่ย ว่าจะส่งมาทั้งตัว

พระอาจารย์ : มาทั้งตัวก็ได้ ให้เธอนั่งบนตักแก แล้วให้เธอเยี่ยวออกมา กรอกใส่ปากแก ว่าไง เอาไม้

ฝรั่ง : ฮิวก...ไม่เอาว๊อย

พระอาจารย์ : ตกลงแกเอาหรือไม่เอา เธอคนสวยคนนี่

ฝรั่ง : เอา...แต่ไม่อยากเอาอย่างชำมลิตสงให้

พระอาจารย์ : นั่นเพราะแกมองว่าเธอสวยในด้านเดียว แต่ในความสวย มีอะไรที่มันสวยบ้างล่ะ ถ้าฉันหยิบยกเอาออกมาให้แกดูเป็นชิ้นๆ แกก็ไม่ยอมเอา เล็กๆ ของเธอ แกไม่ยอมเอา แต่จะเอาทั้งตัว

เธอสวยตรงไหน ตรงผม ตรงขน ตรงเล็บ ตรงฟัน ตรงหนังหรือเสื้อผ้า เครื่องสำอางค์ประทีนโฉม ให้เธอใช้นี้ คว้าเข็มุกออกมาละลายน้ำให้แกกิน เอาไม้ จะได้รักมากๆ ลองชิมเข็มุกไปพลางๆ ก่อน เข็มุกของเธอเองนะ

ฝรั่ง : โน้

พระอาจารย์ : แกไม่เอาซักอย่าง นี่แค่ที่เห็นๆ ภายนอก แกยัง “ฮี้” แล้วภายใน พวกเนื้อคาวๆ ตับ ปอด หัวใจ ลำไส้ และอาหารที่เป็นขี้ ที่ฝังอยู่ในตัวเธอ แกเห็นมันรีเปล่า เอาประจำเดือนของเธอไปกินซักแก้วไม้

ฝรั่ง : โน้

พระอาจารย์ : จิ้งเอาขนตรงง่ามตุต หรือขนจ๊กแร้วมาลูบไล่ตามหน้าเอาม๊ะ

ฝรั่ง : โน้

พระอาจารย์ : น้ำมูกเขียวๆ เวลาเธอเป็นหวัด คว้าเอามาปาดตรงจมูกแก.. โอเคมัย

ฝรั่ง : โน้

พระอาจารย์ : เวลาเธอคัน ให้เธอเอาเล็บเกาแกร๊กๆ ตรงไหนก็ได้ แล้วเอานิ้วมีเล็บที่เกานั้น ให้แกอม

ฝรั่ง : โน้

พระอาจารย์ : ไอ้บ้า ...กูไม่เห็นมึงจะเอาซักอย่างโน้ โน้ โน้ อยู่ได้

ฝรั่ง : โน้

พระอาจารย์ : เฮ้ย...ไอ้จ๊ีบ แกบ้าไปแล้ววี่ไง ตกลงแกไม่ยอมรับสิ่งที่ฉันยกออกมาให้แกเห็น จากตัวเธอผู้นี้ซักอย่าง นี่ถ้าเธอเป็นแฟนแก เธอคงจะเสียใจแย่

ฉันเองเห็นว่ามันมีอีกหลายๆ อย่างที่เรายังไม่รู้ เรายังหลงในสิ่งที่เห็น ชื่นชมกับสิ่งที่เห็นก่อนรวมๆ แต่เมื่อเรานำเอาความเป็นจริงที่ได้รับจากการชี้แนะของผู้มีปัญญา ยิ่ง ผู้รู้ยิ่ง และตรงตามความเป็นจริง อย่างที่เราไม่เคยรู้มาก่อน จึงได้ทราบได้ว่า “เรามันหลง” และหลงด้วยเหตุที่ไม่รู้จริง เราหลงภาพลวงๆ และฝันความจริง โดยการยึดทุกอย่างทุกอย่างที่เราชอบ ให้หยุดอยู่กับที่ โดยไม่รู้ว่าเป็นการฝืนธรรมชาติ ฝืนความเป็นธรรมชาติของมัน เราก็เลยเกิดความทุกข์

นางงามคนนี้ ดูรวมๆ ทรวดทรงรูปร่างสวย แต่นั่นคือ ดูด้วยตา แต่ในความเป็นจริง ถ้าเธอไม่แต่งตัว ไม่ขีดผิว ทำผม ดูแลทรวดทรงให้ดูดี ก็เป็นแค่มนุษย์เพศหญิงธรรมดาๆ อย่างที่แกเห็นๆ แต่เราไม่เคยมองว่า เหงื่อเธอก็เหม็น น้ำลายเธอก็เหม็น ปากเธอก็เหม็น หากไม่แปรงฟันบ้วนปาก ผิวกายก็เต็มไปด้วยเชื้อโรค เป็นตุ่ม เป็นหนอง เป็นสิ่ว แม้แต่กลิ่นกลิ่นหรือโรคผิวหนังในร่มผ้า อย่างเช่นคนทุกๆ ไป หรือคนสวยๆ หมดสิทธิ์ที่จะเป็นอย่างที่ฉันพูด

ภายในร่างก็เต็มไปด้วยสิ่งของเหม็นๆ คาวๆ อัดแน่นไปด้วยซากอาหารและตัวพยาธิหลากหลาย เชื้อโรคต่างๆ ก็มีมากมาย เวลาตายมนุษย์จึงเหม็นเหลือล้น ถ้าฟันสวยๆ เธอหักซึกซี่ สองซี่ เธอจะสวยไหม หรือผิวบวมเห่อขึ้นมาแฉะๆ หน้าเธอ จะสวยไหม ถลกหนังขอบปากเปิดออกยังน่ารักไหม หรือเดินๆ แล้วขี้ไหลราดออกมา แกจะเข้าไปเช็ดให้ไหม เหล่านี้เป็นไปได้ทั้งนั้น หรือแกคิดว่าคนสวยๆ มีสิทธิ์พิเศษไม่ต้องเป็น

เรามองรวมๆ ด้านความงามตามสัญชาตญาณทางความ “อยาก” ความอยากมันมีกระแสแรง บดบังความจริงในสิ่งเดียวกัน โดยที่เรา “ไม่รู้” ยังมีอีกมากหากจะสาธยาย แต่แกห้ามไว้ว่าไม่ให้พูดถึงตอนแก่ ตอนเป็นมนุษย์เหี่ยวๆ เป็นฝืดที่ยังยืนตรง เดินเหินงกๆ เงินๆ เห็นแล้วอารมณ์สับสนหายไปหมด

ทั้งๆ ที่คุณยาย คุณทวดเหล่านั้น ก็เคยสวย หรือ เคยสวยกว่าที่แกเห็นในภาพนี้อีก แกลองนึกดูง่ายๆ เวลาเธอเคี้ยวเนื้ออย่างหรืออาหารอะไร แล้วเห็นเศษเนื้อติดขาวห่ออยู่ตามซอกฟัน ผ่านไปซักสามสี่ชั่วโมง แกก็ล้าจูบปาก เอาลิ้นควานตามซอกฟัน ซอกเหงือกเธอไหม

ฝรั่ง : โน้

พระอาจารย์ : อีจ๊ีบเฮ้ย...! แกมัน “โน้” เสียงสูงๆ มาหลายโน้แล้ว ยังไม่เห็น “เยส” ให้ฉันฟังซักที ตกลงแกมองเห็นอย่างที่ผมเห็นนี้หรือเปล่า

ฝรั่ง : โน้ ...ซำมลิด “ซีโกง”

พระอาจารย์ : “ฉันซีโกงยังงิง”

ฝรั่ง : ซ่ามลิต เอาเรื่องเน่าๆ เหม็นๆ ยกมาให้ฉันทั้งนั้น ไอ้ที่สวยๆ งามๆ น่าหลงใหล ไม่เห็นยกเอามาให้มั่ง

พระอาจารย์ : ก็แกซีออกมาซิว่า แกต้องการส่วนไหนของเธอ นี่ขนาดแยกออกมาเป็นชิ้นๆ ง่ายต่อการบริโภค แกยังไม่อยากได้ แล้วทั้งตัว แกจะไม่อ้วกแตกตายเลยรี

ฝรั่ง : ก็แค่ฉันคิดว่า...วู้..ตอบยากไว้อ... เออๆ มันสกปรกจริงๆ มันไม่ได้สวยจริงๆ อย่างที่ซ่ามลิตว่า ถ้าคิดอย่างซ่ามลิต ฉันก็แยเลย ชีวิตนี้ไม่ต้องมีเมียมาสีบพันธุ้แล้ว

พระอาจารย์ : รีมันไม่จริง

ฝรั่ง : จริง ...แต่มัน...วู้ ...นี่มันคนสวยนะว้อย ...มันไม่สวยตรงไหน...แต่มันก็สกปรกจริงๆ

พระอาจารย์ : แกเริ่มเห็นภาพอีกด้านแล้วไม่ใช่หรือ เอาซี่ ฉันคิดว่า เธอก็คงกินอาหารอร่อยๆ ไม่ต่างจากแก และแกก็ต้องกินอาหารไม่ต่างจากเธอ คินนี้ แกเข้าไปซี่ในห้องส้วม ซี้ก้อนแรก แกอย่าให้มันหล่นลงโถ แกเอามือรองรับไว้ แกเอามาดูและขยี้ซี่ไปมา

คิดให้ตรงตามความเป็นจริงว่าซี่ของเธอคนสวย ก็คงจะไม่แตกต่างจากซี่ของเรา แล้วแกเอามือที่บีซี่ ของแกข้างนั้น โปะ ไปตรงแก้มซ้าย ลากผ่านปาก ผ่านจมูกของแกมายังแก้มด้านขวา คำตอบมันจะออกมาเองว่า ซี้ของแกกับซี่ของเธอ “มันหอมพอกัน”

ฝรั่ง : โน้ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ อ้วก